

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.027 van 27 april 2017
in de zaak A. 222.005/XIV-37.394**

In zake: Samuel VANHAMEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marlies De Raeve
kantoor houdend te 3520 Zonhoven
Spierhoofseweg 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE 5373 BERINGEN - HAM -
TESSENDERLO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Rasschaert
kantoor houdend te 9300 Aalst
Désiré De Wolfstraat 18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 april 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “[d]e beslissing van het Politiecollege van de Lokale Politie, Beringen/Ham/Tessenderlo van 13.04.2017 waarbij werd beslist om verzoekende partij voorlopig te schorsen met ingang van 13.04.2017 voor de duur van 4 maanden met een inhouding van de wedde ten belope van 25% van de brutowedde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2017, om 11.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marlies De Raeve, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Wim Rasschaert, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de lokale politie Beringen/Ham/Tessenderlo.

Met een brief van 7 april 2017 deelt de verwerende partij aan verzoeker het voornemen mee om over te gaan tot voorlopige schorsing bij ordemaatregel omdat verzoeker is gedagvaard voor de politierechtbank wegens het besturen van een voertuig in staat van dronkenschap en het besturen van een motorvoertuig terwijl zijn rijbewijs onmiddellijk was ingetrokken. Op 13 april 2017 vindt een hoorzitting plaats naar aanleiding van dit voornemen.

Het politiecollege beslist op 13 april 2017 verzoeker “voorlopig te schorsen met ingang van 13.04.2017 voor de duur van 4 maanden met een inhouding van de wedde ten belope van 25% van de brutowedde”. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat ingevolge de bestreden beslissing 25% wordt ingehouden van zijn brutowedde die 4.222,86 euro per maand bedraagt. Hij verliest ook een variabele wedde, bestaande uit allerlei toelagen, ten bedrage van gemiddeld 550 euro netto per maand. Verzoekers wettelijk samenwonende partner is bediende bij Nike. Maandelijks dient verzoeker 887,54 euro en 937,17 euro af te betalen voor twee hypothecaire leningen, te verhogen met 138,73 euro voor een schuldsaldoverzekering. Verder moet hij 220 euro per maand afbetalen voor een autolening.

Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing derhalve op korte termijn zeer ingrijpende gevolgen heeft in financieel opzicht waardoor de normale afbetaling van zijn schulden precair wordt. Hij lijdt een ernstig financieel en moreel nadeel dat enkel kan worden verholpen door een bij uiterst dringende noodzakelijkheid gewezen schorsingsarrest. Volgens verzoeker zou de toepassing van de gewone schorsingsprocedure ertoe leiden dat de uitspraak normaliter pas zou volgen nadat de termijn van de voorlopige schorsing reeds zou zijn verstreken.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Naar luid van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze

vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl. St. Senaat, 2012-2013, 5-2277/1, 13*).

7. Waar verzoeker voorhoudt dat een gewone vordering tot schorsing niet zou volstaan omdat een schorsingsarrest slechts zou tussenkomen na het verstrijken van de termijn van de bestreden beslissing, is hierboven reeds aangegeven dat die enkele omstandigheid niet volstaat om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden.

8. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen te oordelen dat hij de verlenging van deze voorlopige schorsing bij ordemaatregel onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde of via de gewone schorsingsprocedure, omdat de schadelijke gevolgen of nadelen die hij door die verlenging dreigt te ondergaan, van dien aard zijn dat verzoeker het resultaat van de procedure hierdoor niet kan afwachten.

Met de verwijzing naar een “moreel nadeel” toont verzoeker niet *in concreto* aan waarom dit van dien aard zou zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest hem niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, zodat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet zou kunnen afwachten.

Wat betreft het voorgehouden financieel nadeel verwijst verzoeker naar een aantal maandelijks afbetalingen en het verlies van een aantal

maandelijkse toelagen. Verzoeker stelt echter niet dat hij deze afbetalingen alleen moet dragen. Hij geeft aan dat zijn partner, met wie hij wettelijk samenwoont, bediende is bij Nike doch hij geeft geen informatie over het inkomen van zijn partner, noch legt hij dienaangaande enig stuk over. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dient verzoeker in de periode dat hij geen prestaties moet leveren, ook geen onkosten te maken. Er kan worden aangenomen dat het inkomstenverlies hierdoor - weliswaar gedeeltelijk - wordt gecompenseerd. Tot slot gaat het om een termijn van vier maanden waarna eventueel een nieuwe, eveneens aanvechtbare, beslissing moet worden genomen. Verzoeker toont in het licht van deze omstandigheden niet met concrete gegevens aan dat het voorgehouden financieel nadeel zo zwaar is dat hij het gewone verloop van de procedure niet zou kunnen afwachten.

Het blijkt dan ook niet dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

Conclusie

9. Er is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig april tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter
staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams